

се дръпнаха назадъ и се претуриха на самия пътъ; а едва успѣхъ да изскочнѣ и си повредихъ болнавия кракъ, напъгнахме се да исправимъ колата, слѣдъ което коларици ни замоли да вжрвимъ на горѣ по крака, инѣкъ, казано конетѣ нѣма да изтеглѣтъ! Нѣмаше какво да се правѣ, трѣбваше дн се подчинимъ; пѣкъ височината стрѣйна е дълга, тѣй щото тѣтрузихме се $1\frac{1}{2}$ версти; почти на самия връхъ срѣщнахме мнозина българе, които отиваха за Стара Загора; всички на коне и въоръжени; единъ отъ тѣхъ ме позна и начена да ме разпитва, що е и какъ е. Азъ го успокоихъ и казахъ, че могатъ да си отидѣтъ свободно. Всичкитѣ тѣ бѣха избѣгали търговци, отивахъ да тѣрсятъ и да подновяватъ своитѣ огнища.

Надвечеръ стигнахме въ Дръново и се спрѣхме за нощуване въ познатия менъ ханъ. Тукъ се срѣщнахъ съ интендантината на опълчението, подполковника Мануенка, съ когото и прекарахъ вечерята. Не бѣше безинтересенъ разказъ на подполковника Мануенка, въ когото се описваше разглеждането на Шейновското бойно поле отъ генералитѣ Скобелевъ и Мирски. По неговитѣ думи, генералъ Скобелевъ показалъ на ген. Мирски могилата, която е била превзета отъ петата дружина на опълчението, като казалъ: *«това бѣха гарскитѣ юнаци превзеха»!*

8-ий ЯНУАРИЙ.

Тръгнахъ на расжмване. Отъ Дръново до слѣдующето голѣмо село начетохъ до 20 турски тѣла, понападаше отъ двѣтъ страни на пътя. Тѣжко е да гледа човѣкъ мършата на тия нещастни хора, изгинале отъ мѣки и студъ. Лошитѣ язици още въ Габрово приказваха, че за плѣнницитѣ нѣ трѣбва да се назначава конвой отъ българското опълчение. Пѣкъ въ Дръново се чува, че мнозина отъ плѣнницитѣ изгинале отъ българския ножъ; нѣ прѣзъ всичкото време на моето пѣтешествие, само на двѣ тѣла видѣхъ по малко кръвъ

*) Вѣрно е поне това, че турскитѣ офицери не сѣ искали да ги кара конвой отъ опълченцитѣ, а молиле да назначатъ конвойни отъ руситѣ. „Инѣкъ,“ казвале тѣ, „българетѣ ще ни исколятъ по пътя!“